

A-2241 WODC-onderzoek

“Internationale politiële informatie-uitwisseling”

Uitgevoerd door Monica den Boer

SeQure R&C

SAMENVATTING

Het belang van informatie voor de politie is groot. Voor een effectieve uitvoering van haar taak is de politie afhankelijk van tijdige, betrouwbare en correcte informatie, zowel nationaal als internationaal. Dit rapport presenteert de bevindingen van een onderzoek naar de kanaalkeuze bij de internationale politiële informatie-uitwisseling. In het onderzoek is geprobeerd tot een *mapping* te komen van de huidige stand van zaken ten aanzien van internationale politiële informatie-uitwisseling vanuit Nederlands perspectief. De politie in Nederland wisselt onder meer informatie uit met politieorganisaties in de lidstaten van de Europese Unie. Internationale politiële informatie-uitwisseling verloopt via vele kanalen. De Nederlandse wetgeving stelt politiediensten in staat informatie uit te wisselen met diensten in het buitenland. In Nederland bestaat de organisatorische structuur voor de internationale politiële informatie-uitwisseling met name uit de Internationale Rechtshulpcentra (IRC's) die de verbindende schakels vormen tussen de Eenheden van de Nationale Politie, het Landelijk IRC en de beschikbare kanalen.

Uit het onderzoek blijkt in de eerste plaats dat de ontwikkelingen in de arena van de internationale politiële informatie-uitwisseling snel zijn gegaan. Op verdragsrechtelijk, organisatorisch en technologisch vlak werden en worden de mogelijkheden alsmaar uitgebreid. Er zijn drie trends te ontwaren. Ten eerste is sprake van een groeiend aantal verdragen, rechtsinstrumenten, informatiesystemen en agentschappen, waardoor de complexiteit van het speelveld is toegenomen. Ook is het juridische kader voortdurend aan verandering onderhevig, zodat landen, organisaties en professionals zich moeten aanpassen aan nieuwe regels en mogelijkheden. Ten tweede wordt van politie-organisaties verwacht dat zij ook internationaal gegevens uitwisselen met andere bevoegde autoriteiten met een veiligheidstaak. De multi-disciplinariteit van de informatie-uitwisseling betekent dat de politie moet acteren als betrouwbare partner in de informatie-uitwisseling met zowel niet-politiële partners als met private organisaties. Ten derde richt internationale informatie-uitwisseling tussen politiediensten zich steeds vaker op de uitwisseling van *intelligence* (inlichtingen), ofwel veredelde informatie die kan zijn verzameld voordat sprake is van een concrete verdenking van een strafbaar feit. Tot slot neemt binnen de Europese Unie gegevensuitwisseling geleidelijk een steeds meer verplichtend karakter aan. Dit gaat gepaard met een normstelling ten aanzien van het soort en het aantal gegevens dat door politiediensten wordt uitgewisseld.

Op basis van de startnotitie van het WODC werd in dit onderzoek de vraag gesteld op welke wijze en welke informatie de Nederlandse politie uitwisselt met politiediensten in een aantal EU-lidstaten. Deze vraag viel uiteen in deelvragen, namelijk wanneer en in welke gevallen informatie rechtstreeks wordt uitgewisseld, welke communicatiekanalen worden gebruikt door de Nederlandse politie en buitenlandse diensten, en welk soort informatie wordt uitgewisseld. Deze vragen werden beantwoord op basis van literatuur- en documentenanalyse, een expertmeeting, interviews en een casusanalyse. Het theoretisch vertrekpunt van het onderzoek is gelegen in de rationele keuzetheorie alsmede de interpretatieve beleidsanalyse (zie ook Wetenschappelijke Raad voor het Regeringsbeleid, 2009). Terwijl de eerste theorie veronderstelt dat strategische, organisatorische en individuele actoren een rationele afweging maken bij het kiezen van een communicatie- of informatiekanaal, laat de tweede theorie toetsing toe van de werking van zingeving en normatieve kaders.

De belangrijkste verdragen en rechtsinstrumenten¹ voor de politiële informatie-uitwisseling zijn de Schengen Uitvoeringsovereenkomst (SUO), het Verdrag van Prüm, het Verdrag van Senningen, het Verdrag van Enschede, het Zweeds Kaderbesluit (ZKB), alsmede de EU Overeenkomst inzake Wederzijdse Rechtshulp in Strafzaken (OWRS), die maar voor een klein deel betrekking heeft op politiële informatie-uitwisseling. Alle instrumenten bieden

¹ Voor de formele benaming van de rechtsinstrumenten, zie hoofdstuk 3.

ruime kaders voor directe grensoverschrijdende uitwisseling van politieke informatie. Informatie kan alleen worden uitgewisseld als de regels van het nationale recht in acht worden genomen. De verdragen sluiten in hoge mate op elkaar aan, maar het Verdrag van Senningen is alleen van toepassing binnen de Benelux en het Verdrag van Enschede is alleen bilateraal van toepassing in Nederland en Duitsland. Het Verdrag van Prüm, dat geldt voor een beperkter aantal lidstaten van de EU, is een belangrijke aanvulling op de SUO, omdat het de uitwisseling van andere informatie, zoals vingerafdrukken en kentekennummers, mogelijk maakt. Het ZKB is vooral in het leven geroepen om de internationale politieke informatie-uitwisseling binnen Europa te versnellen en te vereenvoudigen.

Voor de internationale uitwisseling van politieke informatie kan een vijftal kanalen worden benut, die overigens naast elkaar bestaan. Alle kanalen zijn gepositioneerd binnen het Landelijk Internationaal Rechtshulp Centrum (LIRC) van de Landelijke Eenheid (LE) van de Nationale Politie. Deze kanalen zijn Europol, Interpol, SIRENE, de Internationale Rechtshulpcentra en de liaison officers. Europol is het EU centrum voor de opslag en verwerking van inlichtingen en informatie over grensoverschrijdende georganiseerde misdaad. Het agentschap biedt ondersteuning aan de lidstaten bij de beheersing van ernstige en georganiseerde misdaad en terrorisme, en doet dit onder andere door middel van informatie-uitwisseling. Europol kent een systeem van nationale eenheden (Europol National Units – ENUs). Deze vormen de verbinding tussen Europol en de bevoegde autoriteiten in de 28 lidstaten. In Nederland is deze eenheid de dienst Dienst Landelijke Informatie Organisatie (DLIO) (tot voor kort IPOL) van de Landelijke Eenheid (tot voor kort KLDP) (zie ook Inspectie Openbare Orde en Veiligheid, 2006). De Europol liaison officers (ELO's) uit de lidstaten zijn gemachtigd gegevens uit te wisselen tussen hun nationale eenheid, Europol en andere lidstaten van de EU. Zij hebben ook toegang tot de diverse computersystemen van Europol om hun taak te kunnen uitoefenen. 'ELO's assisteren vooral bij de uitwisseling van informatie tussen hun nationale eenheid en Europol door Europol te voorzien van informatie vanuit de nationale eenheid, de nationale eenheid te voorzien van informatie vanuit Europol, en samen te werken met functionarissen van Europol door hen van informatie en advies te voorzien over de analyse van de informatie die afkomstig is uit hun lidstaat. Het tweede kanaal is Interpol: een wereldwijd netwerk van nationale contactpunten of bureaus voor de uitwisseling van politieke informatie. Bij Interpol zijn ook landen aangesloten waarmee Nederland geen rechtshulprelatie onderhoudt. De Afdeling Internationale Rechtshulp in Strafzaken (AIRS) wordt betrokken bij de informatie-uitwisseling met niet-EU-lidstaten. De 'Nationale Centrale Bureaus (NCB's) van Interpol zijn verantwoordelijk voor de internationale politieke informatie-uitwisseling van en naar de politieorganisatie in de lidstaat en vormen daarmee de brug naar het secretariaat van Interpol, dat verantwoordelijk is voor het berichtenverkeer, het onderhoud van de Interpol databanken en misdaadanalyse. Interpol verspreidt signaleringen over personen en voorwerpen, en verschaft informatie over criminaliteitsfenomenen. De samenwerking tussen de nationale politiediensten via Interpol is vrijwillig. Interpol kan geen eisen stellen aan de nationale signaleringen en wijze waarop de gegevens verwerkt worden. SIRENE is het derde kanaal. Het is verbonden met Artikel 108 van de SUO: ieder land dat is aangesloten op het Schengen Informatie Systeem (SIS) heeft een SIRENE bureau dat 24/7 bemenst is. De lidstaten worden geacht het SIRENE-bureau qua personeel en technische middelen zodanig in te richten dat daarmee de continuïteit gewaarborgd is. In de praktijk is het vaak zo dat lidstaten SIRENE incorporeren in een landelijke of centrale eenheid waarin ook de Nationale Eenheid van Europol (ENE) en het NCB van Interpol zijn aangesloten. Voor Nederland geldt dat deze bureaus of *desks* zijn ondergebracht bij het LIRC, dat alle informatiekkanalen beheert. De IRC's en het LIRC zijn het loket voor de collega's in de operatie voor wat betreft internationale informatie-uitwisseling en rechtshulp. Het vijfde kanaal zijn de liaison officers (LO's), die een belangrijke aanvulling vormen op de eerder genoemde kanalen voor politieke informatie-uitwisseling. De specifieke taakopdracht van de LO hangt sterk samen met het land waar hij of zij werkt. LO's worden geplaatst bij een Nederlandse vertegenwoordiging en krijgen een diplomatieke status toegekend. Waar nodig worden LO's geaccrediteerd voor omliggende landen. De liaison officer is geautoriseerd om vertrouwelijke (opsporings)informatie – waar dit verdragsrechtelijk is toegestaan – te ontvangen en te verstrekken aan de betreffende politie en justitieautoriteiten. Eén van de taken is een snelle en betrouwbare uitwisseling van operationele (gevoelige) informatie met buitenlandse opsporingsdiensten.

Binnen de EU heeft een enorme toename plaatsgevonden van het aantal informatiesystemen, waarvan de bestanden gebruikt kunnen worden door de politie. De belangrijkste bovennationale informatiesystemen zijn het Europol Informatie Systeem (EIS), Secure Information Exchange Network Application (SIENA), het Europol Analysis System (EAS), het Schengen Informatie Systeem II (SIS II), het European Car and Driving License System (EUCARIS). EIS stelt de lidstaten van de EU in staat om informatie uit te wisselen over de zware georganiseerde criminaliteit. Met het systeem kan worden vastgesteld of personen of objecten die worden gerelateerd aan een opsporingsonderzoek zich in een lidstaat bevinden. Indien dit het geval is kunnen de desbetreffende lidstaten

bilateraal aanvullende informatie uitwisselen. Het informatiesysteem werkt als een referotheek en maakt het mogelijk voor opsporingsinstanties in de EU-lidstaten om informatie uit te wisselen. Het EIS bevat informatie over criminelen en strafbare feiten die onderling met elkaar kunnen worden verbonden. Volgens Europol is het aantal gegevens dat wordt opgeslagen in EIS opmerkelijk gestegen. Ook de berichten die via SIENA worden uitgewisseld nemen aanmerkelijk toe. Nederland is één van de grootste gebruikers van SIENA, maar het wordt nog niet ten volle wordt benut. SIENA wordt in de loop van 2014/2015 uitgerold naar alle IRC's en verscheidene ketenpartners van de Nationale Politie. De decentralisatie van SIENA is een belangrijk thema binnen de EU. SIENA wordt interoperabel met EAS, waarbij de gegevens, die door de lidstaten via SIENA naar Europol worden verstuurd, rechtstreeks in EAS kunnen worden geïmporteerd. Na de validatie van de gegevens kunnen deze worden opgenomen in een van de *Analytical Work Files* van Europol. Het SIS II is een informatiesysteem dat in het hele Schengengebied wordt gebruikt door de Nationale Politie (rechtshandhaving), de Koninklijke Marechaussee, Douane, en instanties die zijn belast met migratie- en visumtaken (zoals de Immigratie- en Naturalisatiedienst). Het SIS II is een centrale database (met nationale kopieën), die signaleringen bevat met betrekking tot bepaalde categorieën personen en objecten. Deze signaleringen worden aangedragen door de EU-lidstaten die participeren in het SIS II. Indien een match kan worden vastgesteld tussen de gegevens die in het systeem worden ingevoerd en de reeds aanwezige signalering, ontvangt de verzoekende lidstaat een notificatie in de vorm van een treffer of een *hit*. Het SIS II wordt dan ook wel een *hit-no-hit* systeem genoemd. Aanvullende informatie kan worden opgevraagd bij het SIRENE netwerk op een 24/7 basis. EUCARIS is een ICT-systeem waarmee de EU-landen fraude met rijbewijzen en voertuigen kunnen voorkomen, omdat het alle aangesloten landen in staat stelt registratiegegevens van voertuigen en rijbewijzen uit andere landen op te vragen. Doordat het Verdrag van Prüm grotendeels werd omgezet in een Raadsbesluit van de Europese Raad, werden alle EU-landen verplicht uiterlijk in 2011 gebruik te maken van EUCARIS voor het uitwisselen van voertuiggegevens. Gebruiksvriendelijkheid, interoperabiliteit en decentralisatie zijn belangrijke doelen bij de doorontwikkeling van deze informatiesystemen: er lijkt geen behoefte aan nieuwe systemen, wel aan een betere en meer praktische benutting.

Uit de reeds door de EU uitgevoerde evaluaties van de internationale politieke informatie-uitwisseling blijkt dat er een aantal zorgen is met betrekking tot de moeizame implementatie van Europese wet- en regelgeving. Daarnaast blijkt nog veel informatie bilateraal tussen politiemensen te worden uitgewisseld, zonder opslag in bijvoorbeeld de informatiebestanden van Europol. Een andere zorg is dat lidstaten een lage bereidheid tonen om Europol van informatie te willen voorzien (vooral op het terrein van terrorisme), en ook wordt deze informatie lang niet altijd tijdig verstrekt. De ENU's zijn menselijke contactpunten en werken daarbij als filters. Politieculturen in Europa lopen zeer uiteen, en er heerst vaak nog een houding om geen informatie te delen. Uit onderhavig onderzoek blijkt dat men in de regel positief is over SIENA, vooral omdat het systeem standaardisering van gegevens mogelijk maakt. Maar er zijn ook zorgpunten, zoals het feit dat het systeem Engelstalig is, dat er files zijn die niet gekopieerd kunnen worden, en dat de capaciteit binnen Europol gelijk blijft ten opzichte van een groeiend volume van gegevens die internationaal worden uitgewisseld. Van de decentrale uitrol van SIENA heeft men hoge verwachtingen. Het SIS II wordt beschouwd als een toegankelijk systeem dat een snelle verspreiding van antwoorden mogelijk maakt. Wegens het soort signaleringen in het SIS II lijkt het systeem in de uitwerking minder relevant voor de aanpak van strafrechtelijke feiten. Het doel van SIRENE / SIS II is anders dan dat van Interpol. Bij de toepassing van het Verdrag van Senningen wordt op basis van een recent actieplan steviger ingezet op transparantie en de bescherming van persoonsgegevens. Door het uitwisselen van informatie wordt getracht meer greep te krijgen op lokale fenomenen en meer zicht te krijgen op die lokale grensoverschrijdende problemen, waardoor middelen waarin het Benelux-verdrag voorziet efficiënter kunnen worden ingezet. Op bilateraal niveau blijkt informele informatie-uitwisseling nog vaak de voorkeur te genieten. Op het vlak van gezamenlijke criminaliteitsanalyse valt er met de buurlanden nog een wereld te winnen. Het Europees Politie Informatie en Coördinatie Centrum EPICC is uitgegroeid tot een schakel tussen de politiediensten van Nederland, België en Duitsland. Uit het onderzoek is gebleken dat het liaison-kanaal met enige regelmaat wordt benut, met name door rechercheurs voor de uitwisseling van politie-politie-informatie. Tevens is uit dit onderzoek gebleken dat naast de reeds geobserveerde belemmeringen sprake is van overlap in het grensoverschrijdende gegevensverkeer tussen de EU-lidstaten, hetgeen kan leiden tot doublures en onderbenutting. Bovendien bestaan er veel verschillende systemen met grote groepen uiteenlopende gebruikers.

Positieve ontwikkelingen in de arena van de internationale politieke informatie-uitwisseling zijn onder meer standaardisering van informatie, het bevorderen van de interoperabiliteit tussen systemen, en het decentraal opvragen van internationale informatie via het mobiel werken op straat. Een belangrijke ontwikkeling in de sfeer

van Europol is vooral de nieuwe verordening, maar ook SIENA waarlangs sinds 1 mei 2014 gestructureerde persoonsgegevens kunnen worden verstuurd, gebaseerd op het *Universal Message Format* (UMF). Lidstaten zijn niet verplicht gestructureerde data te gaan gebruiken maar indien gestructureerde data naar Europol gestuurd worden, zal het agentschap in de toekomst in de vorm van bijvoorbeeld geautomatiseerde *cross-checks* een snellere service kunnen leveren. Lidstaten dienen idealiter meer te evolueren naar het *Single Point of Contact* (SPOC) concept waarbij de operatoren alle in- en uitgaande internationale berichten kunnen behandelen, ongeacht het gekozen kanaal. De keuze ligt ook bij de lidstaten. In sommige lidstaten is het SPOC-concept niet eenvoudig te hanteren op nationaal vlak, bijvoorbeeld omdat de operatoren van de verschillende kanalen geografisch van elkaar gescheiden zijn. In vergelijking met de andere lidstaten lijkt Nederland ver met de inrichting van de informatie-architectuur. Een lopende ontwikkeling betreft de realisatie van het EPRIS (European Police Records Index System), hetgeen de politie in staat zal stellen snel te kunnen vaststellen of en waar informatie over een bepaalde persoon kan worden gevonden. Een haalbaarheidsstudie is intussen afgerond.

De strategische sturing van de internationale politiesamenwerking is gestoeld op het strategisch landenbeleid, samenwerking binnen de Europese Unie, informatie-uitwisseling en rechtshulp, vredesmissies en samenwerking binnen het Koninkrijk. De samenwerking berust op drie uitgangspunten, namelijk dat de samenwerking met andere landen moet leiden tot een veiligheidseffect, dat het bijdraagt aan de status van Nederland als betrouwbare partner, en dat het onderwerp is van een eenduidige sturing. De beleidsintentie op organisatorisch niveau is een eenduidig proces te realiseren bij de vaststelling van de eerste keuze voor een kanaal bij uitgaande rechtshulp door de (L)IRC's. Het kanaalkeuzemodel is specifiek bedoeld voor implementatie binnen de (L)IRC structuur. Politie en justitiële rechtshulpverzoeken worden via het Europolkanaal verwerkt als sprake is van georganiseerde criminaliteit, terrorisme en andere vormen van ernstige internationale criminaliteit die effect hebben op twee of meer EU lidstaten en waarbij een gemeenschappelijke aanpak door de betrokken EU lidstaten wenselijk is. De beleidsintentie ten aanzien van het kanaal van LO's is dat rechtstreekse (telefonische) contacten met Nederlandse en buitenlandse liaison ambtenaren zijn toegestaan ter bespreking en ter verduidelijking. Nederlandse liaisons in het buitenland worden ingezet wanneer het ernstige en/of georganiseerde criminaliteit betreft die niet via een ander kanaal kan worden verwerkt vanwege de complexiteit, het grote afbreukrisico (bijvoorbeeld CIE) of de spoedeisendheid van de zaak dit vereist. Kortom: de beleidsintentie is dat gebruik van het Europol-kanaal de regel is, en de inzet van de LO de uitzondering. Interpol kan worden benut voor alle zaken buiten de EU die niet door LO's worden behandeld. De beleidsintentie ten aanzien van de sturing van politieprofessionals haakt vooral aan op juridische normen ten aanzien van informatie-uitwisseling. Politie mag in beginsel een politieel verzoek uit het buitenland zelfstandig afhandelen als het buitenland verzoekt om politiegegevens die zijn opgeslagen in nationale politiebestanden. Zodra er echter een verzoek wordt gedaan waarbij gevraagd wordt om het verkrijgen van informatie waarbij dwangmiddelen moeten worden toegepast, dient het verzoek te worden doorgeleid naar het Openbaar Ministerie. Dit moet ook gebeuren indien bijzondere opsporingsbevoegdheden moeten worden toegepast of indien de verkregen informatie als bewijsmiddel wordt gebruikt in het buitenland. Deze beperkingen laten onverlet dat de Aanwijzing inzake toepassing van artikel 552i Sv aanzienlijke discretionaire ruimte biedt aan politieprofessionals om informatie direct internationaal uit te wisselen.

Uit het onderzoek blijkt dat voor wat betreft het niveau van strategische sturing men in Nederland zijn best doet om te voldoen aan de internationale eisen en ontwikkelingen, maar dat nog een kloof gaapt tussen de beleidsintenties en de daadwerkelijke uitvoering. Met betrekking tot organisatorische sturing laat het onderzoek zien dat eenduidigheid en uniformering weliswaar herkenbare doelstellingen zijn, maar dat het in de organisatie feitelijk nog niet op deze manier werkt. Met betrekking tot de sturing van professionals toont het onderzoek aan dat men internationale politie informatie-uitwisseling vooral beschouwt als specialistisch vakwerk. Tevens laat het onderzoek zien dat de professionals het kanaalkeuzemodel niet naleven omdat men in een bepaald patroon zit en omdat er in de opleiding weinig aandacht aan wordt besteed. Een belangrijke conclusie in dit onderzoek is dat ten aanzien van Europol de strategische, organisatorische en professionele sturing gezamenlijk nog niet hebben geleid tot een betere benutting van dit kanaal. Er bestaat nog veel ruimte tussen de beleidsintentie en het gebruik van dit preferente kanaal in het dagelijkse politiewerk.

Tevens blijkt uit het onderzoek dat buitenlandse partners de Nederlandse informatie-uitwisseling beschouwen als professioneel en zorgvuldig. Echter, er is ook kritiek op de traagheid, waarbij met name de stuur-en weegploegen²

² In het Nationaal Intelligence Model (NIM) vervullen stuurploegen een kernrol op tactisch niveau doordat zij zowel de aanpak als de inzet van de politie sturen op basis van beschikbare intelligence. De weegploegen, die op tactisch en operationeel niveau werken, bereiden het

en de schijven waarlangs de informatieoverdracht loopt worden gezien als negatieve factoren. Ook wordt het gebrek aan opsporingscapaciteit vanuit het buitenland beschouwd als een probleem in de operationalisatie van de informatie. Daarmee staat het beginsel van wederkerigheid stevig onder druk. Ook vindt men het bijzonder dat in Nederland de internationale informatie-uitwisseling is losgeweekt van de nationale informatie-uitwisseling: het zou een regulier werkproces moeten zijn in de organisatie. De inrichting van het LIRC en de IRC's worden als een stap voorwaarts beschouwd. Wel neemt men waar dat in Nederland het model van strakke coördinatie (nog) niet wordt nageleefd.

Het Europol-kanaal wordt niet of onvoldoende gevonden en blijft daarmee onderbenut. Uit het onderzoek naar de informatie-uitwisseling in een vijftal casus die betrekking hadden op zware en georganiseerde internationale criminaliteit komt duidelijk naar voren dat rechercheurs geen standaard protocol volgen voor de verkrijging van politieke gegevens uit het buitenland. Hoe complexer de zaak, hoe inventiever de rechercheur omgaat met de beschikbare kanalen. "Simpel" informatiesystemen zoals het Schengen Informatie Systeem II worden in dergelijke gevallen niet of nauwelijks gebruikt. Het Europol-kanaal wordt in sommige zaken wel benut en in andere helemaal niet. Als het Interpol-kanaal wordt gebruikt, wordt met name ingezet voor informatie-uitwisseling met landen buiten de Europese Unie. Als voordeel van Interpol wordt de 24/7 beschikbaarheid genoemd. Voor rechercheurs die te maken hebben met complexe transnationale criminaliteit zijn met name de bilaterale liaisons van belang. Ook wordt – indien goedkeuring kan worden verkregen van het Openbaar Ministerie – een *Joint Investigation Team* ingezet als instrument om informatie-uitwisseling te optimaliseren, maar de weg naar dit instrument wordt nog moeilijk gevonden en gaat gepaard met besluitvorming buiten de politie om. Een ideaaltypisch stroomdiagram kan niet worden ontwikkeld voor internationale informatie-uitwisseling: elke zaak vraagt om een eigen route.

Informeel uitwisseling van politieke informatie op internationaal niveau vindt nog steeds plaats, zo werd opgemerkt door verscheidene respondenten. Tevens wringt het nog als het gaat om professionalisering en opleiding: gezien het technische en hoog sensitieve karakter van de informatie-uitwisseling is scholing van groot belang. Ten aanzien van de strategie met betrekking tot internationale politieverwerking vormt internationale informatie-uitwisseling een van de kernpijlers. Ten aanzien van organisatie is het van belang snel een *business-case* op poten te zetten die de aansluiting binnen de keten verbetert en zich met name richt op de standaardisering van informatie-uitwisseling tussen de IRC's alsmede een aansluiting garandeert op de internationale informatiestroom van de ketenpartners in Nederland, waaronder met name de Koninklijke Marechaussee (KMar), de Fraude Inlichtingen- en Opsporingsdienst (FIOD) en de Douane. Ten aanzien van politieprofessionals moet het niveau van met name de IRC-medewerkers op peil worden gebracht en gehouden, zeker gezien de stijging van het volume van internationale politieke gegevens en de dwingende termijnen waarbinnen informatieverzoeken moeten worden behandeld. Het onderzoeksrapport sluit af met een serie aanbevelingen op strategisch, operationeel en professioneel niveau. De Nationale Politie wordt geadviseerd een nieuwe gezamenlijke strategie te publiceren over internationale politieverwerking, waarvan internationale politieke informatie-uitwisseling een wezenlijk onderdeel uitmaakt. Managers in de Nationale Politie kunnen zich inspannen om hun medewerkers aan te moedigen om vertrouwd te raken met internationale politieke informatie-uitwisseling en het kanaalkeuzemodel. Standaardisering van informatieverwerkingsprocedures, alsmede training en opleiding van politieprofessionals worden als belangrijke voorwaarden beschouwd voor een effectieve, efficiënte en legitieme flow van internationale politieke informatie.